

Cançó de rem i de vela nº XII

Entre les barques quan passa l'amor,
no duu la fúria de crits ni besades,
l'amor que passa a la vora del mar,
és blau verdós i flexible com l'aigua.

Entre les barques quan passa l'amor,
no s'ha vestit de passades molt llargues,
l'amor que passa a la vora del mar,
curt refilet de pinsà i cogullada.

Perquè a la platja hi arribi l'amor,
hem de tenir una miqueta de calma,
i una gavina pel cel adormit,
una gavina i una aigua ben blava.

Perquè a la platja hi estigui de grat,
ni una estrelleta li amagui la cara;
l'amor que passa a la vora del mar,
va sospirant per les nits estrellades.

L'amor que passa a la vora del mar,
vol que tot just es bellugui la barca,
vol a la vela una mica de vent,
però té por de sentir les onades.

Vol una galta que es deixi besar,
però que hi posi una certa recança;
l'amor que es diu a la vora del mar,
és un amor de molt poques paraules.

Amor d'estrella que apunta en el cel,
amor tranquil si agonitza la tarda,
ran de la cara se'ns gronxa l'airet
i el cant del grill ens arriba a la platja.

Entre les barques quan passa l'amor,
no vol ni plors ni gemecs ni rialles,
l'amor que passa a la vora del mar,
és un sospir que batega com l'aigua.

Que si per cas hi ha una punta de grop
si xiscla el vent, i si trona, i si llampa,
l'amor que passa a la vora del mar
esporuguit va fugint de la platja.